

Сестра Ангелина, Тодора, и Петре ловаче-то.

Разбегнала Сава со Морава
 По Морава край белего Дунавъ;
 Сама останала лична Ангелина,
 Платно да ткаить, рѣкавъ да довезить.
 Нищи-те ѣ пеать, бѣрдо-то ѣ дзунить;
 И ми доткала и ми довезала,
 И ми заскитала во гора зелена,
 Кога ми плакала, гора ми дзунила.
 Стрека ѣ стрете Петре ловаче-то:
 „Ай тако ти бога, 'уба'а девойко,
 Ти дали си имашъ негдека некого,
 Негдека некого, твоя мила рода?“ —
 „Ай тако ми бога незнаена дельо!
 Немамъ нигде никого. салтъ с' имамъ сестра,
 Една мила сестра 'убава Тодора,
 И тая ѣ водить Петре ловаче-то,
 Ама незнамъ кѣде той ми ѣ однесе.“
 За рѣка ѣ фати, на коня ѣ фѣрли,
 Дупва коня Петре, дома ѣ однесе,
 Дома ѣ однесе. отъ далеку викатъ:
 „Излези, излези, Тодоро Кадано,
 Да видишъ, Тодоро, що робинка носамъ,
 Двашъ ѣ по'уба'а, тришъ ѣ поработна.“
 И тогай Тодоръ добро не ѣ падна.
 Ретъ ѣ наредила дворѣ да изметить,
 Прахъ да ѣ напрашитъ, за да ми огѣрдить;
 И ми сѣ измила со студена вода
 И ми сѣ сторила уще по'уба'а.
 Ретъ ми ѣ редила жито да отсеить,
 Прахъ да ѣ нападнить, за да ми огѣрдить.
 Пакъ ми сѣ измила со студена вода,
 И ми сѣ сторила уще по'уба'а.
 Тога ми ѣ прашать Тодора Кадана:
 „А тако ти бога, 'уба'а девойко!
 Аль имашъ некого твоя мила рода?“ —
 „А тако ми бога, 'уба'а невесто!